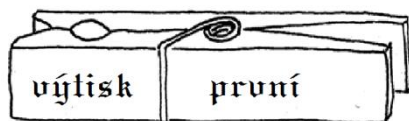

KOLÍČEK

Milý čtenáři, právě držíš v ruce staronové první experimentální číslo časopisu Kolíček. Proč staronové a proč experimentální se teď dozvíš.

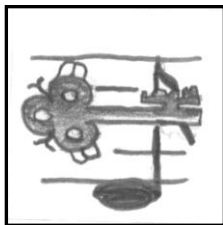
Kolíček byl původně oddílový časopis 156. oddílu, který po několik let vycházel a obsahoval reportáže z výprav, recepty, písničky a mnohé další zajímavé. Od doby, kdy přestal pravidelně vycházet, se tu objevilo několik snah o jeho oživení. Bohužel spíše neúspěšně než naopak. Před nějakou dobou se zrodil v mé (Mamut – Dan Svitavský) a Verčině (Veronika Kaplanová) hlavě nápad, že přivedeme Kolíček zase k životu, ale tentokrát ve střediskové podobě.

Co v Kolíčku najdeš. Jedním z hlavních úkolů Kolíčku je informovat o dění v jednotlivých oddílech a v jejich činnosti. Každý oddíl má možnost do Kolíčku přispívat reportážemi z výprav, akcí oddílu i ze zážitků jednotlivců, o které se chce podělit (jako třeba kurzy, skautské i neskautské aktivity). Dále zde jsou různé koutky s receptem, písničkou, básní apod.

Kdo píše Kolíček? Kolíček píšete vy a nikdo jiný. Každý článek má svého autora v nějakém oddílu, nebo ve středisku. Tím autorem můžeš být i ty a odměnou ti bude vlastní výtisk Kolíčku, který dostaneš. Ostatní si ho mohou koupit za výrobní náklady anebo si ho po čase přečíst na webu střediska.

Byl jsem na skvělé výpravě, nebo akci a není v kolíčku. Co mám dělat? Snažíme se pravidelně oslovovat reprezentanty jednotlivých oddílů, aby nám články dodávali, ale není v našich silách mít oči a uši úplně všude. Pokud máš nějakou skvělou zkušenost, o kterou by ses chtěl podělit, tak nám napiš na email kaplanova.verunka@gmail.com a my ji rádi zařadíme! To samé platí o **knížce**, kterou jsem četl. **Receptu**, který jsme uvařili na výpravě, **filmu**, co jsme viděli.

Redakce. Zatím aktivně na kolíčku pracujeme dva.
Dan Svitavský - Mamut
dan.svitavsky@seznam.cz
Veronika Kaplanová – Veru
kaplanova.verunka@gmail.com

Obsah

- 1 Obrázek
- 2-3 Úvodní Inko
- 156. oddíl**
- 4 Zahajovací výprava
- 5-6 Rekonstrukce Zoubkova
- 7-9 Listopadová
- PaVaZS**
- 10-11 Zahajovací výprava
- 11-13 Vánoční výprava
- 14 Cestou na Hrad
- 15 Cesta časem
- Minnehaha**
- 16 Tričko
- 17 Špalír pro Václava Havla
- Letorost**
- 18 foto
- Napříč oddíly**
- 19 Podzimní prázdniny
- 20-22 Skautské století
- 22-23 Míli svatba
- 23-25 Miquik
- 26-35 Jetel
- 36-37 Ohlédnutí se
- Volné**
- 38 Červená omáčka
- 39 Láska je jako večernic

156. oddíl

Zahajovací výprava

autor: Mamut

Byla to naše první výprava tento školní rok. Bylo to už dávno a všechny konkrétní informace ze ztratili, nebo byly ukradeny. Proto omluvte neúplnost informací.....

Doba konání: někdy v září

Místo konání: Brdské lesy

Účastníci: mnoho a pár vedoucích

Sám jsem se vydal na výpravu z jiného směru než z Prahy. Měl jsem se s hlavní skupinou setkat na křižovatce modré a silnice. Nakonec se tak nestalo, protože takových křižovatek bylo mnoho..... Dohnal jsem hlavní skupinu na hřebeni, když obědvali. Vypadali vesele a pak pobíhali po lese a zašlapávali si ocásky. Bylo to zvláštní, ale zábavné.

Celá skupina pak vyrazila na další cestu. Po nějaké době jsme potkali medvěda a princeznu a další.... V další části cesty jsme překonali několik skalisek, přebrodili pár potoků. Po rozbití tábora jsme vybalili uzeninky a opekli je na ohni ve skrytu tamějších kopců.

Pak se někde zjevil divný pán z Itálie....pak jsme šli... pak jsme rychle šli... a pak jsme dob.... nedobíhali jsme autobus. Došli jsme tam a bylo to jak má.

Vrátili jsme se všichni.....

Když jsme se doslechli, že nám magistrát přiklepl skoro padesát tisíc na rekonstrukci klubovny, tak jsme začali plánovat a bourat. Respektive jsme zlikvidovali všechno, co bylo v předsínce, a rozhodli se, že tam bude kuchyňka. Dlaždičky i omítka kolem nich šla pryč. Pak věšáky, botník a část úplně se rozpadající zdi.

Následovalo škrabání omítky před malováním. Do toho všeho se zapojilo téměř celé vedení 156.. Klára donesla špachtle, Áďa bourala dlaždičky, Láďa půjčil věci na malování, já odvezl všechn bordel pryč. Mámin přítel Slávek přitáhnul náčiní na lepení trubek a vykopali jsme nově vodu. Dědeček Mirek se postaral o elektřinu. Známi dělníci nám pod cenou nahodili omítku a obložili dlaždičky v naplánované kuchyňce. Pak se koupila kuchyňka v IKEA. Malá, ale hezká! Následovalo malování

s Májou, Áďou a Klárou.

Když nám pánové z IKEA složili kuchyňku a napasovali ji do toho neuvěřitelně křivého prostoru, tak už zbývalo jen znovuobnovit věšáky. Palubkové obložení jsem zas zvládl s pomocí maminky.

Elektrospotřebiče, přístroje a nějaké talíře jsem vyhrabal na naší půdě a

tak různě kde co přebývalo. Výhledově zbývá už jen vyrobít, nebo koupit botník.

Při rekonstrukci nebylo zraněno ani zabito žádné zvíře. Při práci nebyla použita žádná otrocká práce. Podíl dětské dobrovolné práce nepřesáhl 5%. 😊

Zvláštní poděkování všem zúčastněným:

Zorka Lanc.
Zorka Dv.
Mirek Dv.
Slávek
Pavel Eck.
Klára
Áďa
Mája
Láďa
Zbýňa
Piko
Všichni ostatní na které jsem si nevzpomněl 😊

Listopadová 25.-27. listopadu autor:Škrtička z Mrázovky

V pátek večer se naše parta dobrodruhů (Adinka, Toník, Anežka, Mates, Šimon 1x, Adam, Konrád, Eliška, Mája, Verča, Áďa, později i Mamut) sešla na Hlavním nádraží, nasedla na loď Itálie – Egypt a nechala se unášet nocí po vlnách Středoziemního moře. Po přistání jsme vyrazili do pyramidy, protože jak každý ví, v těch bývá ukryto pohádkové bohatství. Jenže jsme zapomněli, že se chamtivost dost často nevyplácí, a to byla chyba. Probudili jsme totiž mumii.

Utíkali jsme před ní ozlomkrk do chaty, kde jsme jí zabouchli dveře před nosem a rozsvítili si. Démoni a strašidla se totiž světla ohromně bojí. Také proto jsme usoudili, že nejlepší bude počkat, až zakokrhají kohouti, a pak teprve řešit, co s ní. Ta potvora nám ale poschovávala spacáky, které jsme tím pádem museli najít, a potom nám dokonce vyhodila pojistky, takže jsme se museli ozbrojit svíčkami a odvahou a vyrazit je zase nahodit.

V sobotu ráno jsme vyrazili za místním šamanem, aby nám poradil, jak se té hrozné kletby zbavit. Ten nám prozradil, že v pyramidách bývá ukryta takzvaná Kniha mrtvých, kde jsou vy hieroglyfech popsané magické formule, které mumii zase uspí. V chatě jsme našli různé krabice, z nich jsme vyrobili pořádně velký sarkofág, pomalovali jsme ho a navěsili na něj ta zaříkávadla. No jo, jenže jak přesvědčit mumii, aby do něj vlezla? Usoudili jsme, že nejlepší bude převléci se také za mumie nebo za egyptské bohy a zkrátka a dobře jí něco nakecat. A světe div se, klaplo to. Přišli jsme k pyramidě, ona ochotně vlezla do sarkofágu a vmžiku usnula jako dudek. Smůla byla, že v pyramidě už žádný poklad nebyl, možná ho někdo ukradl před námi. Ale ono ostatně není o co stát, co kdyby byl také prokletý.

Mezitím v chatě náš kuchyňský tým zjistil, že jsme zapomněli koupit maso do jídla, takže místo něj jsme měli nakonec omáčku zvanou „Co dům dal“. A hned jak jsme byli trochu odpočatí, vyrazili jsme na dalekou cestu do Arábie. Jak už to tak na poušti chodí, trpěli jsme žízní a fata morganou. Ale nakonec jsme se doplahočili až do jakéhosi paláce, ve kterém bydlel šejk se svými dvěma krásnými tanečnicemi. Byl to vzdělanec, který se zajímal o cizí kraje a kulturu, takže si dlouho nechal vyprávět o tom, jaké je to u nás v Itálii. Také jsme mu předvedli některé renesanční obrazy, a potom jsme se vystřídali ve vaření těstovin s rajskou omáčkou a hraní divadla. Jedna skupina hrála příběh o Théseovi a Minotaurovi, a druhá ten o Trojské válce. Šejk byl s obojím nadmíru spokojen a nechal nás přespat u sebe v sídle. A také nám poradil, že nejrychlejší způsob, jak se dostat do Číny (odkud nám má jet loď do Nového světa) je na létacím koberci, a že si u něj můžeme zítra vydělat peníze.

Ti, co večer ještě neměli démonů, nadpřirozených bytostí a strašidel plné zuby, hráli večer na upíra. A potom někdo přišel s tím osudným nápadem. Vyvolávat Steva Jobse. Sešli jsme se v jednom menším pokoji, zapálili jsme svíčku, položili k ní ipod, zhasli a začli. Když už jsme byli naprosto soustředění, Áďa se zeptala: „Steve Jobsi, jsi tu s námi? Jestli ano, pohni plamenem.“

Pohnul se. Seděli jsme jako přibití, ale ptali jsme se ho dál. Zničehonic svíčka zhasla, a my se v panice vrhli ke dveřím. Ukázalo se nakonec, že ji pouze Adam sfouknul, ale i tak to byl pořádný šok. Už jsme se ale neodvážili ho vyvolat až do filmové noci v klubovně, a do té doby měla pro nás tahle událost velmi smolné následky.

V neděli ráno jsme se vyštrachali ze spacáků, pokojně snídali, když vtom mi zazvonil telefon, neznámé číslo, a vyhrožoval, že je v domě bomba, která do dvou hodin vybuchne. Okamžitě jsme lokalizovali místo, odkud volali, a vyběhli jsme za atentátníkem, ale po tom jako by se země slehla. Vrhli jsme se tedy do prohledávání paláce. A tam jsme ve sklepě našli zprávu, která mu tam zřejmě vypadla. Byla ale zašifovaná, a tak jsme museli vytahat desítky knih a v nich hledat jednotlivá písmenka. Zpráva zněla: „SCHOVEJTE BOTBU NA SŮDĚ V ZREUBĚ!“

Byli jsme z toho dost zmatení, ale někdo našťěstí duchapřítomně navrhl zkusit se podívat místo na sůdu na půdu. Na půdě sice žádná zreuba nebyla, ale byly tam dvě trouby, jedna od gramofonu a jedna od bábovek, a v té druhé byl opravdu schován onen smrtící stroj. Bylo nutné přestříhnout dráty ve správném pořadí, ale díky návodu se to nakonec skupině pyrotechniků povedlo.

Vydali jsme se potom těžít zemní plyn, abychom si vydělali na ten létací koberec, což dalo zabrat, protože důl, ve kterém se těžilo se občas zamořil, v tu chvíli zapískal kanárek a nikdo se nesměl nadechnout. Ale nakonec se nám podařilo získat ho dostatek a koupili jsme koberec. A přestože byli dva z naší posádky postiženi nevolností, kterou na ně seslala mumie, a my ostatní jsme byli unavení k smrti, nasedli jsme na koberec a vyletěli do povětří.

PaVaZS

Zahajovací výprava

9. - 11. 9. 2011

9. 9. Ád'a Naše početná družina, tvořená mocnými vladyky, Vlastinou družinou a samotnými Libuší se sestrami. Svou přítomností nás poctil i panovník Přemysl. Vyrazili jsme k Řípu - „Tam, kde to všechno začalo“. Ubytovali jsme se v luxusní skautské ubytovně v Roudnici nad Labem. Já s Kájou a Bublou, doprovodil nás Tadeáš (vladyka Horymír) a Žárovka jsme se vydali nakupovat. V Tesco jsme si půjčili vozík, abychom nákup dopravili zpátky. Byla to velká zábava, protože cesta byla povětšinou z kopce. Dorazili jsme akorát včas k zahájení velké show praotce Čecha. Naučili jsme se hrát na flétnu po vzoru Daliborově, vzpomínali jsme na všechny pověsti. Později večer jsme šli spát. Zítra vyrazíme na horu Říp.

10. 9. Jakub Ležovič V sobotu jsme vyrazili na horu Říp, kam před lety přišel praotec Čech.

Šli jsme z Roudnice n. L. 7 Km a cestou jsme hráli spoustu zábavných her (na Bivoje a kance). Na vrcholu jsme se fotili, jedli jsme a prohlídli jsme si rotundu. Poté jsme skládali projev praotce Čecha. Při návratu jsme byli unavení, a tak návrat trval déle. Doma jsme pak opékali buřty. Den byl krásný.

Později, ještě a sobotu jsme udělali přijímací rituál pro nováčky.

11. 9. Ád'a V neděli jsme si sbalili, uklidili klubovnu a už byl pomalu čas odejít, když jsme dohráli „křížovku“ a našli stroj času. Nakonec jsme pro příští výpravu vybrali téma „piráti“ a na oddílovku stoletou válku. Poté co jsme si došli na zmrzlinu jsme odjeli vlakem.

Vánoční výprava

autor: Verča

Pokud byste v pátek ve čtyři odpoledne šli na Hlavní nádraží směr pokladny, nejspíš byste narazili na partičku dětí a pár dospělých. Je jen na vás co si o nich pomyslíte. Pravděpodobně si pomyslíte, co je to za bandu nevychovaných dětí? Nemůžou si jít hrát jinam? Ale já vám napíšu, co pro mě ti lidé znamenají od minulého víkendu a jako správný vypravěč musím začít od začátku.

Tak ten osudový den mě Anička přivedla na nádraží a nastala ta typická chvíle představování. Naštěstí proběhlo rychle a bez trapných minut ticha (Musím poděkovat dětem, že se tak horlivě ujaly svých milovaných vedoucích ve snaze jim pomoci s vybíráním peněz, sháněním lístků a hledáním správného nástupiště). Už na začátku mě překvapila všeobecná radost z vyčkávající budoucnosti. Já osobně jsem byla poněkud nervózní, přece jenom noví lidé s fůrou dětí, nevíte, co od nich můžete čekat. Na začátku jsem úplně nechápala, kde vzali tu odvahu starat se o ty děti. Teď je ale chápu, protože je to zábava. Cesta vlakem ušla, zjistila jsem, že seznamování mi zase takový problém

nedělá. To spíš dělá větší problém panu průvodčímu to, že se našim krosnám zalíbilo na záchodě. Stejně ho nikdo nepoužil. Ale abych nebyla tak zlá, pan průvodčí nám ochotně pomohl, když jsme potřebovali poradit. Večer jsme dorazili na místo. Taková večerní procházka Jaroměří, ta vás probere.

Ubytování předčilo mé očekávání. A také Svíčková s Bublou mě potěšily, když hned po zabydlení vytáhly svůj připravený program. Musím poděkovat, že se mi nebály přidělit úkol. To mi pomohlo lépe zapadnout. Jejich program se týkal Vánoc. Dozvěděli jsme se jejich původ, kde mají jaké tradice a různé zajímavosti. Samozřejmě že tato výprava měla i svou pointu. Byla zaměřená na válku Josefov v obležení. To se ukázalo hned na začátku při úvodním představení. Musím podotknout, že i když náš herec (Křeček) zahrál Marii Terezii velice dobře, nejvíc se mi líbila hra, při které se v praxi ukázal jeden z jejích nejproslulejších zákonů. A to je zavedení povinné školní docházky. Děti si napsaly „test“ o rakousko-pruské válce. Pak pro navození správné vánoční atmosféry, jsme se koukli na film Duch Vánoc.

Anča s Ajkou nás ráno vyhnaly na rozcvičku. K snídani jsme měli vánočky a děti hned ráno začaly péct cukroví podle vlastních receptů. Nikdo si nic neuříznul ani nepřipekl. Pak nastal čas naverbovat vojáky. A jako ve válce taky i tady byla k obědu kašopolívka. Po poledním klidu, ke kterému hrála Ajka, Anča a Rapša vánoční koledy, se děti museli postarat o vojáky, nejdřív jim sehnat stany na spaní pak oblečení, léky, jídlo a zbraně.

Pak se šlo na prohlídku pevnosti a do Josefova a mi jsme připravovali Štědrovečerní večeři. Po návratu a dojezení večeře se začaly nadělovat dárky. A pak přišla řada na ten nejhezčí ze všech. Všichni si sedli do tělocvičny a začalo promítání speciálního videa pro Gymi. Každý tam napsal proč jí má rád a za co jí obdivuje (odkaz zde http://anak110.rajce.idnes.cz/video_pro_Gymi/#video_pro_Gymi.jpg) . A šli jsme pouštět lodičky.

V neděli ráno po snídani a rozcvičce následoval krutý boj. Muselo se rozhodnout, kdo tu válku vyhraje. Naštěstí nedošlo ke změně dějin. I když pár lidí podlelo moru a blátu. Po zabalení a úklidu jsme ve dvě opustili základnu. A hurá domů! Krásně strávený víkend, moc děkuji za pozvání.

Tomáš Rada

Byl jsem nejbliže Václavu Havlovi ve svém životě, byl jsem jen několik málo metrů od jeho rakve.

Zapálil jsem mu svíčku a viděl věci a chvíle, které jsem v životě neviděl.

Děkuji skautu a oddílu Parády a Vlčáků.

Už se mi to nelíbí · Přidat komentář · 21. prosinec 2011 v 20:22 ·

Toto se líbí vám a uživatelům Anicka Machackova a Nazar Náázik Sonchak.

21.12.2011 šel náš oddíl Paráda a Vlčáci na Pražský hrad, kde zapálil svíčku zesnulému Václavu Havlovi. Myslím, že to bylo pro všechny velice zajímavé, protože předpokládám, že ještě nikdo z nás tolik smutečných svíček ještě neviděl. Pokud někdo viděl fotky, když spadlo Světové obchodní centrum v New Yorku, tak tam zahynulo okolo tří tisíců lidí. Tady zahynul sice jen jeden, ale neuvěřitelně podstatný člověk, který měl těch svíček u nás i mnohem víc. Václav Havel se zasloužil o demokracii v České republice. Byl prvním prezidentem České republiky a posledním Československé republiky. Podobné věty jsme si četli cestou na Hrad z časopisu, který obsahoval speciál o životě Václava Havla. Vždy jsme se zastavili, přečetli si o něm pár vět, ukázali si obrázky a šli dál. Když jsme dorazili k té spouště svíček, nejméně polovina již vyhasla. My jsme nejen zapálili vlastní svíčky, ale také jsme zapálili již ty zhaslé, aniž bychom věděli, jak dlouho tam jsou, nebo kdo je tam dal.

Ptáte se jak? Čtěte dále:

Nejprve se chytíme za ruce a utvoříme kroužek. Potom se otočí stroj času (přesýpací hodiny) a čeká se, dokud se písek nepřesype. Přesypání písku znamená, že letíme časem (většinou do minulosti). Takhle cestujeme na konci každé oddílovky a výpravy, kdy se vybere téma, kam se podíváme příště.

Začalo to na Zahajovačce – to jsme v dřevěném bludišti našli přesýpací hodiny. A že to není jen nevinná hračka, jsme si ozkoušeli hned na začátku října a listopadu. To Anglie porazila Francii ve stoleté válce a Johanka se dožila úctyhodného věku. V prosinci jsme se stali členy kmenů Kwakiutlů, Navajů a Hopi a sdíleli jsme s nimi jejich radosti (barvení obličeje, poznávání zvířat podle stop i luštění zpráv cizích tajných kmenů) i jejich porážku a zahrnutí do rezervací.

Na výpravách jsme v září navštívili piráty, v říjnu první republiku v čele s oholeným Masarykem, v listopadu starověký Babylon (stavbě té věže nakonec nevyšla) a v prosinci se střetla rakouská vojska s pruskými u pevnosti Josefov. Rakousko mělo sice více vojáků, ale Prušáci lepší vedení. Dějiny tedy pro tentokráte zůstaly nezměněny. Ale kdo ví, třeba po další schůzce už bude všechno jinak.

Minnehaha

Tričko

autor: Gabča

Na táboře mi málem uplavalo tričko a tak mi Žabka (sestra) řekla, ať tam skočím, tak jsem do té řeky, která měla na té straně asi 8cm hloubky, skočila naprostýho placáka, ale tričko jsem zachránila 8-)

8-) 8-) :-)) :-)) :-)) :-D :-D :-D

Špalír pro Václava Havla

21.12.2011

Akce se konala ve středu 21. 12. 2011. V 7:40 jsme se Žika, Joska, Čiči, Žabka a já sešli na Lužinách. Když všichni skauti (z našeho střediska ještě Mája, Adéla a Klára) dorazili před Pražský hrad na náměstí T. G. Masaryka, zavedl nás vedoucí akce – Kšanda do nádherné místnosti, kde jsme nacvičovali pozdrav smutečního průvodu. Bohužel se také prosadil návrh krojů za kalhotami, což v některých případech nebylo přes dalších pět vrstev možné. Po posledních úpravách se všichni vydali na nádvoří a seřadili se podél červeného koberce do řady. Tam už stála také hradní stráž. Když smuteční pochod procházel branou, Kšanda zavelel POZOR!, my jsme začali zdravit a sledovali jsme, jak se k nám průvod blíží. Když průvod zašel do Vladislavského sálu, přestali jsme zdravit a měli jsme pohov. Pak jsme se odebrali zpátky do místnosti a chvíli se hřáli u topení. Po skončení akce jsme se všichni odebrali domů.

Letorost

Napříč oddíly

Podzimní prázdniny

autor: Ád'a (PaV)

Podzimky? Byly fajn.

Ale od začátku, bydleli jsme v Senečáku (skautská ubytovna). A bylo nás tam překvapivě hodně, protože jela i Minnehaha.

Hned na začátku se nás ujal T.G.Masaryk (Zub) a s jeho pomocí jsme ve čtyřech skupinkách zakládali firmu.

Ve čtvrtek jsme na výletě zjistili zaměření a název firmy.

Večer jsme udělali letorostákům a mladším z pav stezku odvahy v lese. Někteří se fakt báli. Pak jsme šli spát.

Pátek ráno zase (já je tak nenávidím) rozcvička a

dopoledne podivná hra s fáborky a vlajkami. Odpoledne nastala strašná krize a k obědu byla voda s bramborama.

Celé odpoledne jsme zařizovali emigraci do Ameriky.

Večer už zase v ČSR proběhla reklamní kampaň.

Sobotu dopoledne jsme strávili v Techmanii. Odpoledne část hrála hru a my holky jsme s Májou tancovaly. Večer

jsme utráceli získané peníze na super párty.

Neděle. Konec podzimek.

Odjeli jsme vlakem a kvůli jeho zoufalému přeplnění jsme cestu trávili porůznu na chodbičce. Rozloučili jsme se na Smícháči.

*pamětní kartička 156. oddílu

Skautské století aneb strach má velké oči

autor: Rapša (PaVaZS)

Nahrávání pamětníka bylo asi tím nejtěžším úkolem ke splnění vůdcovské zkoušky, aspoň tedy pro nás, účastníky VLK Falconeri 2011.

Všechno ostatní se dalo naučit, ale tohle chtělo odvalu jít za cizím člověkem, vymyslet si otázky, nastudovat něco o jeho životě, nahrát pamětníka i sebe... a do toho se nám nechtělo. S každou další zkušeností se ten strach ale zmenšoval.

K první pamětnici mě nasměřovala Káča – sestra náčelní, která se v květnu přišla podívat na pražskou Bambiriádu. Říkala, že prý má sousedku, která zažila první tábor skautek pod vedením s. Milčicové, a že z ní tedy mám zkusit vytáhnout nějaké vyprávění. Káča všechno zařídila a já se tak jednoho krásného dne mohla objevit ve dveřích té milé paní s kytkou v ruce a prosbou o rozhovor.

Z jednoho rozhovoru nakonec byly skoro 4 hodiny povídání si o politice a o skautingu před osmdesáti lety, nicméně pro mě

nic moc použitelného, neboť člověk vždycky narazí na to, že historie dívčího skautingu není takřka vůbec zpracována. Těžko se od něčeho odrážet, když o tomto prvním táboře existuje jen jedna velmi slabá kniha. A osobnosti? Všichni známe Popelku Biliánovou a Vlastu Berkovcovou (u které na rozdíl od Popelky i vím, jak vypadala), ale jméno Emílie Milčicová mi nikdy nic neříkalo. To až díky Káče vím, že se jedná o první náčelní skautek u nás, a že o této bezpochyby významné ženě vlastně vůbec nic nevíme. Fotka se dochovala jen jedna...

Dalším, a konečně už použitelným, pamětníkem byl pan Jaroslav Šikýř. Člověk, který se do Skautského století přihlásil jen díky snaze připomenout dnešním skautům a skautkám člověka, který jej v životě asi nejvíce ovlivnil, tj. svého oddílového vedoucího Bonnyho – Františka Falerského.

Bonny vedl jednu z pražských smeček vlčat těsně před prvním zákazem skautování. Všichni jeho kluci si tedy velmi dobře pamatují shromáždění skautů na Hradě, kdy pan prezident všechny zúčastněné uklidňoval, že se nic podobného nechystá. Kluci házeli klobouky a zvedali do výše skautské tyče v radostném očekávání dalšího tábora. Nic takového se ovšem již nestalo. Do klubovny nesměli vstoupit, košile zůstaly uklizeny hluboko ve

skříni a Bonny se dostal do vězení a posléze i do Jáchymovských dolů, kde dělal hlavního mluvčího skautů.

Po svém propuštění se ještě jednou setkal se svým oddílem a krátce na to ve 43 letech umírá. Klukům toho po něm ale zbylo mnoho. Uchovali deníky, skautskou košili i urnu s popelem. A hlavně – to jaký byl, jak je vychovával a jak žil předávají dál a to je to nejvíc, co pro něj i pro nás mohou udělat.

Více o projektu Skautské století na www.skautskestoletí.cz

Míly svatba

autor: malá slečna

Drahý deníčku,

pamatuješ, jak jsem ti ještě nedávno psala, jak mi Míla říkala, že se asi nikdy nevdá a já se vdám dřív? Tak si představ, že jsem dneska byla na její svatbě! Fakt! Ty mi nevěříš, koukám, jak se ti přetáčí stránky. No, možná to bude větrem. Ono mít svatbu v listopadu není zrovna ideální. Kdybych šla na pohřeb, tak budu mít stejný zimní kabát. Ale teď už od začátku.

Přišli jsme tam. Ptáš se kam? Deníčku, přeci před kostel! Bylo nás tam několik z oddílu, smáli jsme se a těšili –

to bude sláva! Akorát ostatní ze střediska se k nám nehlásili. Přijela nevěsta: „Jéééé, ona je to Míla!“

A pak přišlo vystřízlivění, vešli jsme do kostela. Největší otázka pro nás byla: „Sednem si napravo nebo nalevo – která strana je nevěsty a která ženicha?“. Deničku, ani nevíš, jak jsme z toho byli vykojení. Naštěstí jsme došli k závěru, že známe oba. Tak jsme si sedli. No, vlastně jsem nic neviděla. Tolik lidí a tak velký, i když zas tolik ne, asi jsem ještě moc malá. Za oddíl jsme chtěli dát Míle přání, ale aby bylo pro ni, tak bylo jasné, že ho musíme dělat na poslední chvíli, na koleni. Ne, deničku, to není výmluva. Ehm, tedy je, prostě jsme to na schůzce nestihli, vytvářeli jsme si totiž slavnostní oblečení. Ale co je to za oblečení, je tajemství, to ti neřeknu. Trochu tam byla zima, tak jsme uvítali naše zapojení do rozdávání koláčků. Bylo to hezký, všichni se na nás usmívali a děkovali nám a říkali nám, jak je to dobrý a jak jim to chutná. Ale těch koláčků bylo málo... Tak asi dvě stovky. Akorát jsme se zařadili do fronty na blahopřání. Někteří z nás šli i víckrát. Tak Míle přišlo, že je nás tam mnohem víc ☺

A to bylo všechno. Řekli si ano a dokonce třikrát! Prstýnky si předali (snad, už jsem se ti, deničku, stěžovala, že jsem nic neviděla?). A ostatní ze střediska se k nám zase nehlásili.

Ačkoli se o nás skautech sem tam říká, že jsme diví tvorové z lesa, opak je pravdu. Jsme vysoce kulturní stvoření s něžnou duší. Mimo jiné také proto se každý rok kolem 6. prosince pořádá v Praze Mikulášský víkend nebo-li MiQuik. Letošním zastřešujícím tématem bylo **Sto let českého skautingu**. A co všechno jste přišli, když jste tam nebyli?

Pátek**Komponovaný večer a Polibek Múzy**

Polibek Múzy je soutěž v několika kategoriích – literatura, fotografie, film, výtvarno, hudba a letos i speciální kategorie nahrávka pamětníka. Na MiQuiku se koná slavnostní vyhlášení této soutěže. I pokud jste se ale se svým dílem nepřihlásili, nepochybně stojí za to se přijít podívat. Součástí programu jsou totiž dílny od designu, přes tanec či architekturu až k jammování, takže si tam každý něco najde.

Pokud vám jméno Polibek Múzy něco připomíná a nevíte co, tak se můžete na hiawathě.cz v sekci Kronika vrátit v čase do roku 2008 a zavzpomínat na umělecké dílo „Prázdniny pro zaláskované“, které do soutěže přihlásili naši tehdejší roveři.

Bohužel se ale nedá stihnout všechno, a tak jsem místo Polibku vyrazila na **Komponovaný večer**.

První, co nás čekalo, byla celkem vtipná prezentace několika skautských i neskautských fotek k připomenutí, co se všechno událo v průběhu posledních sto let. Hned jsme ale všichni zvažovali, protože přišel na řadu Jiří Stránský, spisovatel a skaut šlechtické krve, který byl za komunismu neprávem odsouzen k více než osmi letům vězení. Kromě toho nám ale

také vyprávěl třeba to, jak po propuštění pracoval u benzínky, a jak se na něj jezdily dívat zahraniční návštěvy, protože rytíř u pumpy, to se jen tak nevidí.

Budoucí slavný básník Šípek (též známý v internetových sférách jako Augustin_Šípek) konečně vydal svoji první sbírku „Duše skladem“, a tak byl dalším bodem programu křest této knihy spolu s knihou fotek z loňského jamboree ve Švédsku.

Následovala přestávka a davy fanynek a fanoušků si upalovali nechat podepsat čerstvě koupené knihy. A potom, protože duševní stravy už bylo dosyta, nás čekal koncert, který slastně rozechvěl všechny přítomné ušní bubínky.

Sobota

Seminář a Taneční večer

Mikulášský seminář je středobodem celého víkendu. Jedná se o několik bloků přednášek, ze kterých si člověk může vybrat. Rozhodně se ale nemusíte bát, že by to byla nuda, protože pozvaní přednášející jsou často velice zajímavé osobnosti.

Jeden z těchto lidí, kterého jsme si Májou měly možnost poslechnout,

byl Jan Farský, skaut, starosta Semil a poslanec Parlamentu. Jeho přednáška „Skautské hodnoty a

politika. Jde to dohromady?“ byla spíše diskuzí, protože se na něj sypaly dotazy ze všech stran a Farský neboli Baghíra na ně velmi otevřeně odpovídal. A mimo jiné říkal, že slušní lidé ve Sněmovně jsou možná méně vidět, než ti ostatní, ale že jich je tam podstatná část. Takže ještě není vše ztraceno.

Seminář je tou nejnavštěvovanější částí celého MiQuiku, takže je to také báječná příležitost potkat všechny svoje skautské kamarády ze všech možných koutů ČR. Popravdě byl občas problém přejít z jedné přednášky na druhou, když člověk na každých deseti krocích potkal někoho dalšího :)

Ráda bych chválila až do konce, ale musím říct, že **Tančení večer** na mě moc velký dojem neudělal. Jednak jsem ho nejspíš čekala méně jako ples a víc jako tančírnu, a tak mě překvapilo, jak byli všichni hogofogonóblhoch oblečení, jednak se konal v kulturáku na Vltavské – kdo tam někdy byl, tak si možná pamatuje že již zhruba po hodině tam nastává klima deštného pralesa a z člověka teče pot proudem i když sedí a vůbec se nehýbe, natožpak kdyby se pokusil tančit. Ale celkový dojem zase zachraňovalo to, že tam byla spousta známých.

Neděle

Filmová

Kdo se po víkendu necítí vyčerpán, může navštívit ještě **Filmovou neděli**, kde se promítají snímky tématicky související se zbytkem víkendu a také soutěžní díla z Polibku Múzy. A pak už se všichni můžou rozjet do svých domovů ať už je to 200 kilometrů nebo 200 metrů daleko.

Komu se nelení, tomu se jetelí.

Autor:Rybča

Vloni od října do prosince se nelenilo pěkné řádce lidí, která společně strávila tři víkendy na čekatelském kurzu Jetel pořádaném okresem Praha 5. Mnoho z nich bylo i z našeho střediska.

Někteří z nich nelenili už mnohem dříve, využili toho, že na jaře je jetele všude plno a začali kurz připravovat už před prázdninami. V realizačním týmu se vystříдалo patnáct lidí, kteří plnili nejrůznější úkoly od procvičování mluvidel před programy přes přípravu kulinařských specialit až po nasazení vlastního života i bot při simulačce. Naše koníčky v období kurzu byly vskutku pestré. Pokličku přípravného hrnce poodhalím alespoň natolik, abych prozradila, že leckteré malé sourozence jsme museli okrást o jejich nákladáčky. Oni si pak sice možná ten víkend trochu plakali, ale nám se hra v Litoměřicích báječně vydařila. Díky patří těmto obětavým batolatům, ale hlavně všem členům týmu za tu hromadu práce.

K čemu by však všechno to shánění reflexních vestiček bylo, kdyby nebylo těch nejdůležitějších - totiž

dvaceti lidí, kteří na víkendy přijeli a s úsilím i nadšením se vrhli do víru čekatelského reje. Většina z nich byla z Prahy 5, ale zavítali mezi nás i účastníci z Kladna či dokonce z lokalit tak cizokrajných jako je Slovensko ☺. Čekala na ně pořádná dávka různých programů, úkolů i zábavy, volného času nemnoho. S tím vším se ale zdatně a radostně vypořádali. Některé zkušenosti přivezli na Jetel ze svého oddílu, nové si zase odvezli domů. Ale o tom snad napíší mnohem lépe oni sami. V prosinci se nám z Jetele vylouplo třináct nových čekatelů a dalším už k tomu chybí jen pár krůčků.

Co říci závěrem? Nechyběla ani bezpečnostní opice a také jsme společně s Mag zjistili, že modrá je dobrá. Kdo tomu snad nerozumí, bude muset jet na příští okresní čekatelky.

První víkend autor: Áďa

Verča mi tuhle řekla:
"O čekatelkách napsat zkus".
Abych jí dokázala, že se s
volbou sekla,
píšu tohle divný, tupý blues.

Pět dní před vypuknutím
všeho toho
přišel účastníkům dopis.
Úsměvný možná pro
kdekoho,
já z rozčilení snědla propis.
Ku.

Na nádraží- sraz října
sedmého,
my těšili se, až vyrazíme
vpřed.
Nevyšli jsme ovšem hned,
nejdřív lístečku každý dostál
svého.

Že v rozhovorech prý máme
získat barvy
-lísteček jako omalovánka! A
pak záhy!
Vyrazili jsme (sakra, tady se
rýmují jen larvy)
a užívali si pohodlí skvělé
České Dráhy.

Za zmínku stojí,
koliko lidí skauting pojí.
Krom dvou z nich všechny
bych měla znát,
chybou chyb by bylo je
nevypsát!

Verča, Verča, Lád'a,
Želvis, Markéta, Áďa,
Joska, Amálka, Anča,
Bělka, Lenka, Janča,
Medvěd, Tadeáš, Hanka,
Křeček, Lojza, Ajka,
Jerry, Madla.

Cíl naší cesty Mentaurov se
jmenuje,
už samotné to jméno cosi
zlého zvěstuje.
Cestu do kopce morného
všichni přežili.
(A náležitě si ji užili).

Aby nevzniklo tu zdání,
že nedostalo se nám uvítání.
Přicházivše k budově, jež
červeně a modře osvěcená:
divadelní představení,
kulturní zkušenost to cenná.

Po jídle masa prostého
Každý se ubytovat ráčil,
Pak obléknuli jsme se do
kroje skautského,
Aj Janče se tento program
"Páčil".

Četla se kniha, zpívala
večerka.
-A všichni usnuli.-
Nuly co pnuly
ve spáncích nám pluly.

Na druhý den
nás vyhnali ven.
Rozcvička: Jen co Rapša

učinila první krok,
Odnesla si kamení plnou ruku
a sedřený bok.
Nebudu dál plýtvati řádků,
Krom ní bylo vše v pořádku.

Pak dány nám byly rady,
důvod proč jsme vlastně tady.
A jak rozdali nám úkoly,
rozběhli jsme se po poli.

Hru po trojicích jsme hráli,
by přestalo pršet jsme si přáli.
Polohu naši udávajíc,
mokli jsme, mokli pořád víc.

Hezký to pohled musel být:
Jak jako děti, skoro dospěli si
v kraji
v tom mokrém, podzimním
čase hrají.

Odpoledne přednášek,
jež zveršovat se nedá.

Po večeri:
Že noc je ještě mladá,
diskuzí proběhla celá řada.
A díky požární ochraně,
Chata nedošla úhoně.

Pokračovalo se zpívání a
hraní.
Teď nevím, jestli víc mám,
říct o konání našem Vám.

Budiž: Hlasy naše se rozlehly
po stráni.
Proč ne, když nám nikdo

nebrání!
tak zpíváme, řveme dál a dál,
Dokud kohout nezakokrhal.

Neděle k úklidu přímo vábí
a my, na odpor příliš slabí,
vedli dům do původní
podoby.
A úklid kazilo toto pouze:
o košťata velká nouze!

Rozloučení se konalo u domu
v zahradě
a zrovna v tomto případě
to bylo kvůli fotce,
by potěšila praotce.

A to je konec
do dalšího víkendu
musíme splnit úkolů ranec.

Uznávám, konec je už slabší,
měla jsem snad radši,
spíš nežli snažit se zájem
vzbuditi,
formu prózy k vyprávění
zvoliti.

Jenže když člověk mečí jako
koza,
nepomůže mu už ani próza.

Vždycky jsem si hrozně přála udělat čekatelskou zkoušku. Byl to můj velký sen. Dobře, přeháním, ještě před třemi roky jsem o něčem takovém neměla nejmenší tušení. Pak se ale naši vedoucí hromadně rozhodli, že je už nebaví potit se každou noc nervozitou, jaký program vymyslet na schůzku... vlastně někteří si v tom možná libují, nicméně času mají málo. A tak předají žezlo mladším, tedy mně a mým vrstevníkům.

Já a Medvěd (jakožto zástupci našeho střediska) jsme se tedy jako jedni z posledních nevzdělců naší generace, kteří zkoušku nemají za sebou, ocitli na palubě mířící k vysněnému čekatelskému odznáčku (a neočekávané nášivce, kterou nám spousta lidí závidí).

První nelehký úkol zkoušející naši způsobilost k vedení dětí byl dostat se na Hlavní nádraží před knihkupectví Luxor včas a najít správnou skupinu lidí. Já osobně jsem přišla asi s 15 minutovým předstihem, načež jsem celý náskok promrhala bádáním, ke které skupině stojící všude kolem se přifařit.

Cestu do klubovny v Mentaurově (kousilililínek od Litoměřic) jsme museli absolvovat sami bez instruktorů, což jsme i přes traumatizující obtížnost nakonec dokázali.

Před skautským sídlem už čekal organizátorský tým, aby nás řádně uvítal scénkou k symbolickému rámci (ano, tento výraz jsem se tam taky naučila) a večeř... a VÝBORNOU večeří od Janiny. Následoval večerní

program, při kterém pokračovalo naše seznamování započaté během cesty na základnu. Pak jsme si my „Méně-komunikatinií“ vybalili spacáky a lidově řečeno zalomili to.

Ráno nás surově vzbudili jemnými tóny kytary a donutili cvičit. Po nějakém tom mdlém zvedání rukou a skákání jsme někteří (včetně mě) ještě v polospánku posnídali a přiloudali se na program. Rozdělení do dvou skupin jsme vstřebávali přednášky z práva, skautingu, psychologie a podobně. Mezi tím jsme při venkovním větrání naší mysli přeplněné novými informacemi poslepu bloudili od kupky sena k jiné či pobíhali po lese v rámci tématové hry.

Neděle probíhala velmi podobně. Ráno nás vzbudila opelichaná gorila a pak se odehrála rozcvička zaměřená hlavně na paměť, kterou všichni... tedy já určitě, bojkotovali plně oprávněnými vražednými výrazy, neboť v neděli cvičí jen barbaři! Po miliónech dalších užitečných lekcí jsme si šli vymáchat poslední čisté zbytky oblečení v právě vzniklém bahně během zábavné hry, u které se instruktoři bavili nad našimi ne moc opečovávanými kondičkami, když jsme při skákání žabáků po 15-ti metrové trase po každém třetím skoku ulehli do milosrdné (a mokré) trávy a přáli si umřít (já tedy ano, pokud přijde na pohyb, dokážu být velmi pesimistická).

Před odjezdem do Prahy jsme ještě vysmejčili tu krásnou vilu a udělali pár společných snímků.

Další víkend jsme trávili jen kousek od prvního – přímo na litoměřické základně. Shodili jsme batohy a vyběhli na zahradu podle instrukcí, které nám přišli e-mailem, kde se psalo o nějakém protikomunistickém spiknutí. Všichni byli zmatení, když na nás vyběhli naši milí organizátoři v uniformách a dožadovali se přiznání k odbojové činnosti. Ve chvílích nepozornosti našich hlídačů jsme vymýšleli neprůstřelné alibi, jež by nám zajistilo ne moc přísný postih od krutého režimu. Pár z nás mělo vytištěný mail pořád u sebe a pár z těch pár cár (:D) snědlo, tak vážně jsme to brali. Po chabé obhajobě jsme většinou byli odsouzeni k věznění. Hra měla nejspíš vyzkoušet naši obětavost pro druhé... tak nevím, jestli jsem uspěla.

Ráno bylo jako obvykle plné rozcvičky a snídaně a pročitání celodenního programu, potom následovaly kurzy, lekce, semináře a na první pohled hra s litoměřicky typickou máchovskou tematikou, která se zvrhla v neobratné zachraňování lidských životů ve scénce umělecky ztvárněné několika vedoucími.

V noci jsme při hře jezdili v pekařských kárách, které představovala dětská autíčka na provázku; dělala neuvěřitelný vyrvál, že jsem každou chvíli očekávala útok městských domorodců, ale nakonec se nám jen vysmálo pár opilců na jednom z náměstí, kam jsme dostali. Sem tam nás zastavil nějaký dopravní policista, což byly pokaždé známé tváře: Zub, Ťap, Rybča, Janina...

Z neděle rozhodně stojí za zmínku křížový fotbal: dvě skupiny, každá po dvou týmech, tyto dva týmy proti sobě v oné skupině hrají zápas, ovšem pletou se jim pod nohy hráči z druhé skupiny, kteří v týmech taktéž bojují proti sobě, jenže hrají kolmo k první skupině... no nic, neumím pořádně vysvětlovat. Pokud vás to zajímá, můžu vám to nakreslit.

Pak bylo klasické drhnutí základny a kvůli výluce vlaků v Litoměřicích lehce chaotický odjezd.

Třetí víkend Jetel autor: Lenka (Mawadani)

Poslední část čekatelského kurzu byla věnována především zkouškám. Už při příchodu na základnu v Dejvicích jsme psali hned dva testy: ze zdravotní a organizace. Pak jsme lítali venku (nejsem si jistá, zda se mám zmiňovat o psích exkrementech, které se člověku nalepily na boty, jen co udělal tři kroky na trávník... Dejvice v mých očích velmi klesly) a bojovali proti gangu zákeřných, zlých, zlých, opravdu škaredých hochů (z Vatry), který se pokoušel nastolit vládu zla a temna. Jestli myslíte, že jsme vyhráli... no, podívejte se kolem sebe a posuďte sami.

V sobotu nás probudili samotní Beatles svojí písní „Hard day's night“, která mi pak hrála celý den v hlavě. Dostali jsme kartičky s okýnkou, kam nám instruktoři po splnění zkoušky nezapsali známku, ale bouchli razítko. Čekání mezi zkouškami vyplnil vynikající oběd a Škebloň s Koumákem z Vatry, kteří přitáhli nějaké suroviny z obchodu s pálivými potravinami (omáčku, nachos,

bonbony,...) a na snížení následného hoření dutiny ústní i mléko, které ale fungovalo jen ze začátku.

Den byl zakončen předáním několika certifikátů a odznáček úspěšným absolventům a hromadným rozloučením. Po něm už nás čekala jen cesta do našich domovů, některé z nás čištění podrážek od dejvických nekalostí a očekávané gratulace vedoucích našich středisek.

Třetí víkend Jetel

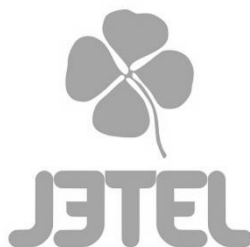
autor: Veru (156.)

Poslední, polovíkend čekatelek jsme zůstali v Praze. Čekaly nás totiž už jenom zkoušky. A hned na začátku na nás čekala Gymi se svojí skvělou, úžasnou, no prostě dokonalou hrou o tom, jak zvířata utekla ze ZOO a ošetřovatelé je musí pochytat. A v základně v Zelený na nás už čekaly dva testy, ne už tak skvělý, úžasný a dokonalý z organizace a zdravotní péče.

Po večeri (však nám taky po testech pořádně vyhládlo) jsme se vydali už nadobro zachránit Meg ze spárů zla. Stáhnout do pekla se už nepodařilo ani Krkounovi. Nakonec jsme vyřízení šli spát, zvědaví na sobotní Perný Jetelí Den.

Celý Perný jetelí den totiž probíhaly zkoušky. Ale vlastně jsme je všichni zvládli a kdo je úplně nezvládl, tak ten si je brzy dodělá.

Ted' bych chtěla ještě jednou popřát všem novým čekatelům, a moc se na Vás těším v březnu 😊

Minulý rok jsme zahájili s velkým zapálením pro věc a já konkrétně měl hlavu plnou velkých projektů, které by bylo fajn v bližší či vzdálenější budoucnosti realizovat. Neustále jsem nahlížel na fungování střediska z pohledu úředníka, který rozhoduje o přidělení grantů a jiné podpoře ze strany jeho úřadu na základě realizovaných projektů, počtu osobodnů na akcích a

článků v tisku pějících na nás samou chválu.

Protože jsem měl tou dobou relativně dost času, věnoval jsem jej s velkým nadšením právě k řízení střediska podobným směrem. Jak se rok chýlil ke konci, pomalu mi začínalo docházet, že to nebyl až tak správně investovaný čas. Ano, středisko bylo ten rok úspěšné v žádostech o granty, zúčastnilo se akcí pro veřejnost pořádaných městskými částmi, uspořádalo skrze své oddíly i samo o sobě více akcí a byla o něm několikrát zmínka v místních periodikách, ale v jedné zásadní oblasti nefungovalo stále příliš dobře – a to v personalistice, starosti o své vlastní členy, kteří se na fungování střediska podíleli. I když jsme neustále mluvili o týmovém duchu, zlepšení podpory vedoucích nebo

motivaci činovníků, v reálu jsme toho na tomto poli příliš nevylepšili, troufám si říci, že téměř nic. A to je chyba, kterou musíme co nejdříve napravit. Protože finance by bez nadšených lidí, kteří je správně využijí, neměly ve skautingu vůbec žádný smysl.

Přesto, že tato oblast od střediska nedostávala zdaleka tolik podpory, kolik by si zasloužila, stále existuje nadšení a snaha o dobrou věc. O to víc tak musím poděkovat všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispívají k chodu střediska, ať už přímo, nebo skrze jeho bezvadně fungující oddíly!

Volné

Červená omáčka

autor: MNHH

Ingredience:

olej
cibulka
zelenina
1-2 malé
protlaky
majoránka
bazalka
sladká paprika
česnek
sůl

Postup:

V hrnci na oleji osmahneme dozlatova cibulku. Hodíme na ní libovolnou zeleninu nakrájenou na malé kousky nebo kostičky apod. (pórek, květák, cukín, kapustu, brokolici, mrkev, hrášek... prostě to, co je v krámě nejlevnější). Podlijeme 2 cm vody, osolíme, podusíme do měkka. Když je to měkké, přidáme 1-2 malé protlaky, majoránku, bazalku, sladkou papriku, česnek (2-5 stroužků) a cokoli dalšího, co budeš chtít. Dochutíme.

Chceš "masovou" omáčku? Osmahni spolu s cibulkou uzený či šunku na kostičky nebo cca 7 cm drčeného loveckého salámu - pozor je "mírně" pikantní.

Chceš "pikantnější" omáčku? Přidej spolu s kořením něco pálivějšího: chilli, pepř, pálivá paprika...

Chceš mít "barevnou" omáčku? Můžeš přidat pažitku, petržel.

Chceš "řidší" omáčku? Dolij na konci vodou.

Máš "kyselejší" protlak? Neboj se a přidej do omáčky lžičku cukru.

A jestli ti chutnala přímo ta omáčka, co jsme jí měly na vodě, tak ti prozradím tajemství, ve kterém spočívala :o) Na cibulku jsme přidaly pangasiuse na 2x2 cm kostičky. A jako zeleninu jsme tam daly hrášek.

Láska je jako večernice

autor: Vladimír Mišík

Ami F G Ami

Láska je jako večernice plující černou oblohou,

F G Ami

zavřete dveře na petlice, zhasněte v domě všechny svíce

F G Ami C G/H Ami C/G D F

a opevněte svoje těla, vy, kterým srdce zkameněla. D F

Ami F G Ami

Láska je jako krásná loď, která ztratila kapitána,

F G Ami

námořníkům se třesou ruce a bojí se, co bude zrána,

F G Ami

láska je jako bolest z probuzení a horké ruce hvězd,

F G Ami C G/H Ami

které ti oknem do vězení květiny sypou ze svatebních cest.

C/G D F

Ami F G Ami

Láska je jako večernice plující černou oblohou,

F G Ami

náš život hoří jako svíce a mrtví milovat nemohou,

G Ami C G/H Ami C/G D F Ami

mrtví milovat nemohou ...

Všem, díky nimž se konaly akce, o kterých se zde psalo, a to především:

vedoucím oddílů: Motle, Žice, Rapše, Gymi, Mamutovi, Kláře, Cvrčkovi a Terce

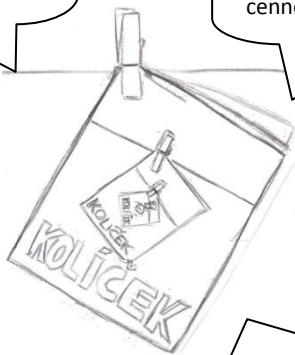
vedoucím ostatních akcí: Zubovi a Rybče

Mamutovi a Verče za nápad obnovit Kolíček a ještě víc za jeho úspěšnou realizaci

Celému vedení střediska, které všechny akce zaštiťuje a v rámci možností podporuje: Zbýňovi, Pikovi, Ťapovi, Racy, Bilbovi, Zubovi, Rybče.

Autorům článků s prosbou, aby v tom nadále pokračovali, a všem, kteří přidali nebo ještě přidají cenné rady do budoucího Kolíčku

A všem báječným dětem v oddílech, kvůli kterým to vlastně všechno děláme 😊

A na závěr přeje všem, které čekají v dohledné době důležité školní zkoušky: maturitní (Motle, Žice, Rapše, Kláře), státní (Zbýňovi, Kulanovi, Ťapovi, Gymi), aby se na ně i přes obrovský čas, který věnují činnosti ve skautingu, stihli řádně připravit.

A také všem ostatním, kteří Kolíček čtou, četli a budou číst, mnoho krásných okamžiků, na které budou rádi vzpomínat 😊